

Αφιερωμένο σε αυτούς που επιμένουν να «αγνοούν» την πραγματικότητα, ακριβώς για να μην την αντιμετωπίσουν

Χρήστος Κάτσικας

Η διαφορά της σημερινής κυβέρνησης από τις προηγούμενες είναι ότι, παρ' όλο που συνεχίζει την ίδια αντιλαϊκή πολιτική, έχει δυνατότητες περισσότερο από τις άλλες να εγκλωβίσει, να ακινητοποιήσει, να αποπλίσσει, να ξεγελάσει το λαό ότι παλεύει για το καλό του, ότι βρίσκεται με το μέρος του.

Σε απλά Ελληνικά, εμμέσως πλην σαφώς, τόσο η εγχώρια κυρίαρχη τάξη όσο και η ΕΕ και το ΔΝΤ που δεν ενδιαφέρονται για το πώς θα πουλήσει το παραμύθι η κυβέρνηση, έχουν καταλάβει ότι οι πολιτικές τους, τα μέτρα που χτυπούν το λαό, μπορούν να περάσουν και περνάνε μια χαρά και μάλλον με καλύτερους όρους απ' ό,τι τα προηγούμενα χρόνια, γιατί προφανώς η συγκεκριμένη κυβέρνηση προσφέρεται γι' αυτό.

Τα παραπάνω επιβεβαιώνει και η κατακλείδα στο κεντρικό άρθρο του ηλεκτρονικού «ΒΗΜΑΤΟΣ» την περασμένη Πέμπτη που συνοψίζει και την αλλαγή στάσης των κυρίαρχων προπαγανδιστών απέναντι στην Κυβέρνηση:

«Δεν είναι η ώρα της απόδοσης των ευθυνών. Αυτή τη στιγμή προέχει η διάσωση της χώρας και η αποτροπή επικράτησης επικίνδυνων και επιζήμιων για το λαό συνθηκών. Ο κ. Τσίπρας και η κυβέρνηση του χρήζουν στήριξης τούτη την ώρα. Τα κόμματα και οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις οφείλουν να ξεπεράσουν διαφορές και πάθη και να προσφέρουν χείρα βοήθειας. Και θα το πράξουν. Γιατί απλούστατα αυτό επιτάσσει το εθνικό συμφέρον. Τα υπόλοιπα έπονται...».

ΕΝΑΣ-ΕΝΑΣ ΠΑΙΔΙΑ....!

Άννα Διαμαντοπούλου: "εγώ θα συνεργαστώ και με τον .. διάβολο"

Κυριακή, 25 Σεπτεμβρίου 2013

Βελόπουλος: «Θα συμμαχήσω και με τον Διάβολο»

Ντόρα Μπακογιάννη- Κούβελου - Μητσοτάκη: "Θα πήγαινα και με τον διάβολο αν ήταν να σώσω την πατρίδα μου"

29 Ιανουαρίου 2013 09:03

Τσίπρας: Θα συμμαχήσω ακόμα και με το διάβολο για το καλό της χώρας

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Θεοδωράκης: Θα συμμαχήσω με τον διάβολο για να σωθεί η χώρα

Πριν κάμποσα χρόνια ο Ανιέλι, ο μεγαλοβιομήχανος ιδιοκτήτης της Φιάτ, έχοντας την εμπειρία από το λεγόμενο ΚΚ Ιταλίας (και με τις μετέπειτα μετονομασίες του) είχε επισημάνει με τον κυνικό τρόπο που έχουν οι αστοι ότι «Υπάρχει ένα είδος Αριστεράς που είναι πιο χρήσιμη από την Δεξιά. Πρόκειται για εκείνη την Αριστερά που μπορεί να κάνει όλα όσα δεν θα μπορούσε να κάνει η Δεξιά».

Έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ "κωλοτούμπα";

Ωστόσο στο σημείο αυτό οφείλουμε να δώσουμε μια απάντηση σε μια ήδη πολύ διαδεδομένη άποψη που εστιάζει στην θέση ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε “κωλοτούμπα”. Η άποψη αυτή υπάρχει σε μεγάλο τμήμα ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ, και βέβαια πριμοδοτείται και από την εσωτερική του αντιπολίτευση (Αριστερή Πλατφόρμα, ΚΟΕ, ΔΕΑ, κλπ).

Έκανε όντως ο ΣΥΡΙΖΑ “κωλοτούμπα”; Η στάση του ήταν κεραυνός εν αιθρία ή προδοσία όπως λένε κάποιοι;

Θέλουμε να πούμε ξεκάθαρα την άποψή μας.

Η σταθερή προσήλωση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ στη στρατηγική της πρόσδεσης και παραμονής της Ελλάδας στην ΕΕ, την Ευρωζώνη και το ευρώ και στο γενικότερο αμερικανονατοϊκό πλαίσιο εξάρτησης με το περίφημο δόγμα “ανήκομεν εις την Δύσιν”, είναι η βάση που όποιος στηρίζεται σ’ αυτήν, οδηγείται αναπόφευκτα στην υποχώρηση, τη συνθηκολόγηση και την υποταγή στις ορέξεις των ιμπεριαλιστών. Είναι μονόδρομος για όποιον ορκίζεται πίστη και προσήλωση στην ΕΕ, την Ευρωζώνη και το ευρώ να γίνεται τελικά υπηρέτης των συμφερόντων του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας πλουτοκρατικής ολιγαρχίας.

Και αυτή η σταθερή προσήλωση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ σε μια τέτοια στρατηγική κατεύθυνση δεν προέκυψε τον τελευταίο μήνα ή το τελευταίο εξάμηνο, αλλά αποτέλεσε θεμελιακό, αναντικατάστατο και “αδιαπραγμάτευτο” στοιχείο του χαρακτήρα και της φυσιογνωμίας του από την πρώτη μέρα της δημιουργίας του το 2004, και πολύ πιο πριν αντίστοιχα του ΣΥΝ, που αποτέλεσε την κυρίαρχη δύναμη στα πλαίσιά του.

Από την άποψη αυτή ήταν ζήτημα χρόνου να αποδειχθεί, ύστερα από την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβερνητική εξουσία, πως “το τέλος των μνημονίων και της τρόικας” ήταν η μεγάλη πολιτική απάτη του καιρού μας και να αποκαλυφθεί πως ο ΣΥΡΙΖΑ και η ψευτοαριστερή διακυβέρνησή του είναι μια πολύτιμη πολιτική εφεδρεία του κυρίαρχου συστήματος, κομμένη και ραμμένη στις απαιτήσεις και τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας ολιγαρχίας.

Πολύτιμη πολιτική εφεδρεία, γιατί αν και ένθερμος υπερασπιστής και θιασώτης της ΕΕ και της Ευρωζώνης, διανθίζει την πολιτική του με ένα πλήθος από ρεφορμιστικά τροπάρια, όπως “η Ευρώπη των εργαζομένων”, “η πάλη ενάντια στη νεοφιλελεύθερη Ευρώπη”, “για έναν άλλο κόσμο εφικτό”, τα οποία αποτελούν το αριστερό περιτύλιγμα μιας σοσιαλδημοκρατικής πολιτικής που συγκαλύπτει και εξωραΐζει τον αντιδραστικό χαρακτήρα της ΕΕ, σκορπά επικίνδυνες πλάνες και συγχύσεις και παραδίδει τον εργαζόμενο λαό αφοπλισμένο στους δυνάστες και εκμεταλλευτές του.

Πολύτιμη πολιτική εφεδρεία, γιατί αν και υπέγραψε ένα βάρβαρο μνημόνιο υποτέλειας και λαϊκής αφαιμάξης εξακολουθεί η πολιτική του να ξεπλένεται και να εξαγνίζεται στην κολυμπήθρα του δημοψηφίσματος, νομιμοποιώντας στη συνείδηση του δημοκρατικού και αριστερού κόσμου τα μνημόνια με αριστερά εύσημα.

Αναδείχεται στη σημερινή φάση ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά το ρήγμα και την πολιτική κρίση που έχει ξεσπάσει στις γραμμές του, ως η κυρίαρχη πολιτική δύναμη που τη στηρίζει με κάθε τρόπο η άρχουσα τάξη, ο κεντρικός στυλοβάτης του αστικού και ιμπεριαλιστικού συστήματος για το αποτελεσματικό πέρασμα της πολιτικής του, αλλά ταυτόχρονα και ως ανάχωμα που εγκλωβίζει και αποπροσανατολίζει τον αγώνα των πλατιών λαϊκών μαζών, ενσωματώνει και εκτονώνει την οργή και την αγανάκτησή τους.

Με αυτά τα “όπλα” προετοιμάζεται η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ υπό τον Τσίπρα, μόλις αλυσοδέσει το λαό και τη χώρα στα τέλη Αυγούστου, να πάει σε βουλευτικές εκλογές, και με “νωπή” λαϊκή εντολή να ξεκινήσει την αντιλαϊκή επίθεση για την εφαρμογή του μνημονίου, έχοντας ξεκαθαρίσει πριν και το εσωκομματικό της πρόβλημα.

Είναι αθώα η εσωτερική αντιπολίτευση;

Το εκρηκτικό κλίμα που δημιούργησε αυτή η εξέλιξη αναθέρμανε τις παλιές εσωκομματικές αντιθέσεις του ΣΥΡΙΖΑ, ειδικά εκείνες των «αριστερών τάσεων» και άλλοτε «αριστερών συνιστώσων» του, οι οποίες είχαν καταλαγιάσει, ειδικά μετά το 2012, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε αξιωματική αντιπολίτευση, και ακόμα περισσότερο από τις παραμονές των εκλογών του 2015 όταν διαφαινόταν ισχυρό το ενδεχόμενο ο ΣΥΡΙΖΑ να αναδειχτεί σε κυβερνητικό κόμμα. Τα πράγματα κύλισαν μέσα στην ευφορία που έφερε «η συγκρότηση της πρώτης κυβέρνησης της Αριστεράς», που διατυμπάνιζε όχι μόνον ο Αλ.Τσίπρας αλλά και όλες οι «αριστερές συνιστώσες», οι οποίες κατέλαβαν αρκετές βουλευτικές θέσεις, ειδικά η «Αριστερή Πλατφόρμα» και σημαντικές υπουργικές. Χάλασαν μόνο όταν η κυβερνητική πολιτική οδήγησε στην τραγωδία της κυβερνητικής συμφωνίας που περνά τρίτη μνημονιακή χειροπέδη στη χώρα. Τότε, μόνο, αξιώθηκαν οι βουλευτές της «Αριστερής Πλατφόρμας» και ορισμένων «αριστερών συνιστώσων» να πουν ένα «όχι» στη Βουλή, κι αυτό για τη συγκεκριμένη κατάπτυστη κυβερνητική πράξη.

Μετά και την απομάκρυνση των στελεχών της από τις υπουργικές θέσεις, η «Αριστερή Πλατφόρμα» εμφανίζεται με ένα αλλοπρόσαλλο δημόσιο λόγο απέναντι στην κυβέρνηση, από τη μια απορρίπτει την κυβερνητική συμφωνία και ισχυρίζεται ότι «υπήρχε εναλλακτική λύση» και, από την άλλη, δηλώνει στήριξη στην κυβέρνηση! Πώς να ερμηνευτεί αυτή η αντιφατική και παράλογη θέση; Μόνο σαν μια εντελώς ομορτοουνιστική διαχείριση της κατάστασης. Η «Αριστερή Πλατφόρμα» δεν αμφισβητεί τη γενική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, μέσα στην οποία εντάσσει και τη δική της «εναλλακτική λύση». Γι' αυτό και το όχι που αντιπαραβάλλει στην κυβέρνηση είναι ρηχό. Αντιμετωπίζει τη μνημονιακή υπογραφή Τσίπρα περίπου σαν ένα «πολιτικό παράπτωμα» που θα παλέψει να το διορθώσει ή όπως το είπε ο Π. Λαφαζάνης «θ' αγωνιστώ το νέο μνημόνιο να γίνει μικρή παρένθεση για την κυβέρνηση».

Παρά το κοινοβουλευτικό «όχι» στη συμφωνία η «Αριστερή Πλατφόρμα» δεν μπορεί να εξαγνιστεί για τη συνέργεια που έχει επιδείξει στην πολιτική της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, που, για να σταθούμε μόνο στα τελευταία μνημονιακά χρόνια, εκφράστηκε, πριν να γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ κυβέρνηση, με την ανοχή των όλο και δεξιότερων μετατοπίσεων που έκανε η ηγεσία του. Ειδικά μετά τις εκλογές του 2012, δεν ακούσαμε κάποιο ηχηρό όχι της «Αριστερής Πλατφόρμας», όταν ο Τσίπρας με δηλώσεις και ταξίδια στο εξωτερικό προσάρμοζε την πολιτική του κόμματος στα «προαπαιτούμενα» που έθεταν ΕΕ και ΗΠΑ για να γίνει αποδεχτός ο ΣΥΡΙΖΑ σαν κυβέρνηση στην Ελλάδα.

Μετά τις εκλογές του 2015 η «Αριστερή Πλατφόρμα» δεν ακούστηκε να θέτει κάποιο βέτο στο να συγκροτήσει ο ΣΥΡΙΖΑ κυβέρνηση με το ακροδεξιό κόμμα των ΑΝΕΛ. Δεν αρνήθηκε ούτε και την επιλογή της στήριξης και εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας από το κόμμα της ΝΔ. Η «Αριστερή Πλατφόρμα» υποστήριξε και το «πρόγραμμα Θεσσαλονίκης», ένα πρόγραμμα που «κούρεψε» όσα έλεγε προηγούμενα το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Την είδαμε όταν πια ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε κυβέρνηση να αποδέχεται και τις «εκπτώσεις» ακόμα και από το ελαχιστοποιημένο «πρόγραμμα Θεσσαλονίκης».

Όσο και να φωνασκεί τώρα η «Αριστερή Πλατφόρμας» πως η συμφωνία του είναι «ασύμβατη» με την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, ο παραλογισμός της ότι «δεν αποδέχεται τα μνημονιακά μέτρα αλλά στηρίζει την κυβέρνηση που τα εφαρμόζει» δείχνει, ακριβώς, την αλήθεια που δεν θέλει να παραδεχτεί: τη συμβατότητα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ με αυτό που έπραξε, τελικά, η κυβέρνησή του όταν πιέστηκε ασφυκτικά από τον ιμπεριαλιστικό παράγοντα. Συμβατότητα, που με πιο καθαρά λόγια, ονομάζεται πολιτική του συμβιβασμού που σέρνει στην πολιτική υποταγή.

Δεν είναι, ασφαλώς, αυτή η κατάληξη αποκομμένη από τις πολιτικές και ιδεολογικές κατευθύνσεις που

ασπάζεται από γεννησιμιού του ο ΣΥΡΙΖΑ. Είναι, ακριβώς, ο πικρός καρπός αυτών των κατευθύνσεων. Γιατί όταν έχεις ορίσει σαν αμετάθετο προγραμματικό στοιχείο σου το «μέσα από την ΕΕ», είναι επόμενο όταν η ΕΕ σφίξει τα χαλινάρια και ασκήσει τους ιμπεριαλιστικούς εκβιασμούς της η πλάστιγγα θα γείρει στο «πάση θυσία μέσα στην ΕΕ». Όπως έκανε, ακριβώς, η κυβέρνηση Τσίπρα..

Όσο και αν η αντίθεση της «Αριστερής Πλατφόρμας» στο μνημονιακό κατρακύλισμα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ έχει τη σημασία της, δεν είναι σε θέση να δώσει διέξοδο σ' αυτό που έχει ανάγκη το αριστερό κίνημα και ο κόσμος της Αριστεράς. Στην ουσία, συντηρεί σε μια «αριστερή εκδοχή» την πολιτική και ιδεολογία που εξέθρεψε το σημερινό κατάντημα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ και εμποδίζει αγωνιστές να απαγκιστρωθούν απ' αυτές.

Τη συνήθεια και το φόβο το σκοτώνεις αν ξέρεις πού να κοιτάξεις

Κατά την άποψή μας έτσι είναι τα πράγματα, δυστυχώς, όμως, για μια ακόμη φορά καθόλου έτσι δεν γίνονται αντιληπτά. Και αυτό δεν είναι τυχαίο. Οι αφετηρίες του βρίσκονται στις δεκαετίες κυριαρχίας ρεφορμιστικών, οπορτουνιστικών αντιλήψεων, που priμοδοτούν μεταλλάξεις, αλλά και αυταπάτες και απογειώσεις, με τις οποίες έχει εμποτιστεί ένας ολάκερος κόσμος. Στο γεγονός ότι αυτός ο κόσμος έχει μάθει -χρόνια τώρα- να «ζει» και να πολιτεύεται με βάση αυτές τις αντιλήψεις και δεν διανοείται κανείς να τις αμφισβητήσει ακόμη και όταν η πραγματικότητα τις διαψεύδει -όπως καλή ώρα- με τον πιο παταγώδη αλλά και επώδυνο τρόπο. Όχι επειδή δεν μπορεί -νοητικά ας πούμε- να αντιληφθεί τι είναι αυτό που πραγματικά συμβαίνει, αλλά επειδή του είναι αδύνατο να «ζήσει» με άλλον τρόπο από αυτόν που έχει συνηθίσει.

Όμως η ιστορία είναι αδυσώπητη και ας μην βιάζονται κάποιοι να υποδυθούν το ρόλο αυτού που γελάει καλά επειδή γελάει τελευταίος. Γιατί, κι αν τα βουνά μοιάζουν ακίνητα, οι γεωλόγοι ξέρουν καλά πως ζούμε σε μια θάλασσα στεριάς.

Πηγή: alfavita.gr